

Αντί μνημόσυνου

*“Πριν από 2,5 περίπου χρόνια, ταυτόχρονα με την εκλογή μου στην Ακαδημία Αθηνών, είχα μία οπτική νευροπάθεια την οποία δεν διαπιστώσαμε αμέσως και αναγκάστηκα να πάω στη Σουηδία. Εκεί διαγνώσθηκε η πάθησή μου. Αυτή η πάθηση επέρχεται, αλλά διαρκεί συνήθως 4 χρόνια.

Σε αυτό το διάστημα εγώ δεν έβλεπα και δεν μπορούσα να περπατήσω μόνος μου στον δρόμο. Να σκεφτείτε ότι έχω μια γυναίκα που μου γράφει τα βιβλία μου. Στο ίδιο διάστημα δεν μπορούσα να πάω στην Ακαδημία. Μάλιστα, τους είχα στείλει και τρία γράμματα τα οποία είναι ήδη ανακοινωμένα. Τους έγραφα λοιπόν ότι δεν μπορούσα να πηγαίνω για αυτό τον λόγο. Και η απάντηση ήταν ότι σύμφωνα με τον κανονισμό της Ακαδημίας θα πρέπει να διαγραφώ γιατί δεν ήμουν εκεί.

Εγώ δεν έλειπα, αλλά ήμουν άρρωστος. Αυτό δεν το έλαβαν ποτέ υπόψη τους, με αποτέλεσμα να μου κόψουν και τον μισθό. Και δεν σταμάτησαν εκεί, καθώς μου ζήτησαν πίσω και τους τρεις μισθούς που είχα εισπράξει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Έτσι λοιπόν διεκόπη οποιαδήποτε παροχή είχα εγώ από την Ακαδημία. Εκείνο που ρώτησα επανειλημμένα ήταν να μου απαντήσουν στο αν αποβάλλεται όποιος αρρωσταίνει. Απάντηση δεν πήρα ποτέ. Αυτό που μου στοίχισε περισσότερο ήταν ότι την επόμενη χρονιά δεν υπήρχε το όνομά μου ούτε στην επετηρίδα. Έτσι απλά με πέταξαν έξω σαν να ήμουν ένα τίποτα.”

*Δημήτρης Μυταράς, 28 Φεβρουαρίου, 2013.

Σχόλιο του Διοικητικού Συμβουλίου του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος:

Οι καλλιτέχνες με το έργο τους περνούν στην αθανασία. “Οι αθάνατοι” αποδείχτηκαν θνητοί.